

18. szám.
Aug. 31-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évhármadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. vagy jul.—dec. **3 ft. 15 kr.** uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és
könyvtárúsnál — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

NINCSEN TEHÁT SEHOL BOLDOG ORSZÁG!

Romlik a föld : minden fűnek fának
Megvan hát a maga betegsége.
Sem föld, sem nap, sem az ember szíve
Nem olyan jó többé, mint volt régen.

Mert ha még az olyan *növény-mágnás*,
Mint a kávé, szőlő megbetegszik,
De mikor már a *proletár-ficzkó* :
Még a burgonya is ágynak fekszik!

Minden fűnek megvan saját férge,
Minden fának saját kriptogámja,
Sőt a penész kezd már beleesni
Imitt-amott némely alkotmányba.

Az angolnak bibor palástjából
Ki-kilátszik Irland meztlába.
A „le petit homme rouge“ — a kis veres rém
Fel-felrezzent dicső frank honába?

Az olaszoknak is van fájó népe,
A kik bántják tulajdon hazájuk.
A briganti, testvérgyilkos órhád,
És azok, — kik áldást adnak rájuk.

Királytalan Amerika népe
Magsokallta, hogy oly nagyon boldog,
Az északnak fájó része a dél :
Óh hogy ti is egymással harcoltok!

Az ozmannak csak az adóssága
Nagyobb már mint népének keserve.
Az oroszoknak olyan jó a lengyel,
Mint a tört nyíl, égő sebbe verve.

Hát mi rólunk mit beszél az irás?
— — Jobb e kérdést ha elő sem hozzák.
„Boldog ember“ imitt-amott él még ;
De sehol sincs többé „boldog ország!“
K—s M—n.

1859. évből s a január—aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A KI KÖBÖL IS OLAJAT FAC SAR.

Olyan gyönyörűséges csendéletet éltünk az ujjépületi Nro 41-ben pár hétig, hogy még a pesti műegylet se hozhatott volna annál különbet a német Kunsthandlungokból, a magyar műizlés előmozdítására s nemesbitésére.

Kosár Józsi bácsi, egy balatonmelléki talpig derék uri ember, (kit azért ítéltek el hat hónapra, hogy a házában valami furcsa nótát daloltak vendégei, mikor ő aludt) szép testvéri szeretettel beszélgetett hugával Szidóniával, (akinek három kis gyermeke volt otthon, s szintén hat hónapot kapott, mivelhogy ő nem aludt, hanem a discantot fújta abban a veszedelmes nótában, és minthogy nem volt akkor időben több nőfogoly, tehát szoba és fűtés kimelésből bátyjával együvé tették) öreg édes anyokról s a kicsinyekről; K . . . Mór, a k. k. sz.-miklósi diák a jászkiséri jegyzőt faggatta a jászok hűségben

telhetetlenségével, Gulyás ur a jegyző épen vetkezvén, juhászbundáját használva Schlaffrok helyett, a köztünk lakó asszonyság iránti respectusból, amint takarója alá vette magát, financiaztalan jóféle kíséire gyujtott, és fumigála a K . . . diák csipős évődéseit; én pedig a Sillye Gábor után elfoglalt vaságyamon heverészve azon töprenkedtem, hogy leszek-e még olyan nagy ur, mint Nagy-Szebenben valék, hol akkora figyellel viseltetek irántam, hogy még beteg ágyam mellé is fegyveres őrt állítának, mintha attól félték volna, hogy ha meg talállok halni, magammal viszem a más világra azt a katona-vasat, melyben a typhust töltöttem, s uti figura docet, emberül kiállottam.

Ezen gáncsolhatatlanul békés polgárokhoz illő elfoglaltságunkból az oly igen ismert kulcsosomag csörömpölése zörgetett fel. Erős férfileptek, ajtó-nyílás követék egymást pillanat alatt, és betoppant a szöke káplárral s egy lámpát vivő ordonáncczal egy jól megtermett drótos tót alaku tenyeres talpas, úriasan öltözött valaki.

— Meine Herren, einen Zuwachs bringe ich Ihnen.

— Schönen Dank Herr Corporál! mondék érthető hangnyomattal.

A káplár, nem tehetek róla jelentésü vállvonítással távozott, s a czuvaksz lekanyarítván galér köpenyét, ágyára emelvén szőnyegszövetű málha táskáját, bőbeszédüséget gyanittató módon kezdé megismerkedését.

Kérdezetlenül elmondá, hogy melyik hadsereg intendansa volt, hogy nem tudja miért került ide stb. stb. és előszedi málhái közöl uti toilletjét, kiszedegette belöle körömvágóját, szagos szappanját, fésűit, keféit, kézi tükrét, s más efféléket, nyilván annak szembetüntetéseül, hogy ő nobel ember.

Miután Ragadi ur egy ideig ott lakott velünk, egyszer csak azt veszszük észre, hogy minduntalan az auditori irodákban irnokoskodó legényekkel sűg-bűg.

— No már ez csakugyan spiczliskedik köz-

tünk, mondá néhány statarialis biráskodásért bezárt bácskai polgártárs.

— Dehogy spiczli, dehogy spiczli, szóla közbe, hosszú tamariskáját kivévén flegmaticus ajkai közül XX. tiszteletes. Érteni kell a dolgot. — Ez az ember már egy idő óta a mint ránk zárják az ajtókat, minden este ir hol több, hol kevesebb instancziát, a fogva levő paraszt atyafiak számára.

— Hisznek is azok neki.

— De hisznek ám, mert furfangosan jár el dolgában. Azzal kezdte meg fiscáliskodását, hogy valamelyik irnok-katonától kitudta, hogy azokat a félegyházi atyafiakat, kik a mult télen voltak itt, büntetlenül fogják elbocsátani. Ezt ő tüstént úgy használta föl, hogy az egyiknek erővel irt instancziát, és felbiztatá, hogy felesége által tüstént felküldi a herczeghez, s majd meglássa, hogy milyen sikere lesz annak. És csakugyan kiszabadulván a félegyháziak, a parasztok közt

hires ember lett Ragadi, maga is iparkodván mellékutakon terjeszteni köztük azon hitet, hogy a kinek ő ir instancziát, az okvetetlen kiszabadul. Most már valóságos katalogust visz, az irnokok segítségével azokról, akiket csekélyebb vádak terhelnek, s kevés vagy semmi bizonyíték sincs ellenök. És így többnyire csakugyan kiszabadulnak, ő instancziát ir, de a melyeket soha sem lát sem a főherczeg, sem Geringer, de még a komornyikja se; hanem csupán maguk azok a becsületes szürös atyafiak, a kiken már most három négy forintot szokott a fráter ezért fizettetni magának, stempli, tenta, penna, papiros és egyéb kiadások fejében, s e felett még tarisznyáikat is ki szokta kutatni, amelyekből egész kalácsokat, s akkora szalonna darabokat szokott *kóstolból* elhozogatni, hogy a szegény polgártárs ugyancsak fejkavarva néz utána.

Igy tud némely ember még a fogsága alatt is kseftet csinálni!

X. X.

Történeti adomák.

Bajomi Benedek.

Bajomi Benedek Zápolya egyik leghívebb pártosa volt.

Midőn egykoron a király tőle pénzt kért kölcsön, hogy katonát szereshessen, Benedek felele:

— Én ugyan nem adtam magamat a pénzszerzésre; de van nekem száz *jobbágyom*, kiknek mindegyike képes 1000—1000 aranyat letenni.

... Valjon hány bankár bírna most 1000 aranyat letenni, midőn korunkban alig tizedrész értékkel bír a pénz mint 1538 táján? . . .

Az utolsó Czobor.

☞ Tudva levő dolog, hogy a gróf Czobor-család utolsó ivadéka annyira pazarló volt, hogy roppant jószágait elpredálva, öregségében Mária Terézia királynétől huzott évi kegyelemdíjből kelle élnie!

Pest utczái egyike kövezetét koptatja, midőn mellette fiatal uracs, négyes fogaton ügetve elhajt:

— Öcsém uram! . . . Öcsém uram!

Az uracs megállíttatja négy telivérét.

— Tessék!

— Csak azt akartam mondani, ne hajtson annyira lóhalálban, *elégé jókor jön még oda, hova én!*

Összekelés után.

F. lord, ki sok évig estéit kedvesénél töltötte, összekelése után sohajtva kérdezte barátjától:

— Ugyan hol töltsem ezentúl *estéimet?*

Holnap Lónyay.

Az is abban a jó táblabírói időben történt, hogy akkori beregmegyei főispán méltóságos Lónyay ur a megyegyülekekről haza utaztában egy szűk keskeny úton találkozik egy ötösfogatu bárkával, s midőn a főispáni huszár látta, hogy az ötösfogatu batár sehogy sem akar kitérni, átkiált a bárkán ülő huszárnak:

— Ki ül abban a kocsiban?

— Báró Malónyai!

— Na az angyalát, az én uram holnap is Lónyay — hát félre az utból.

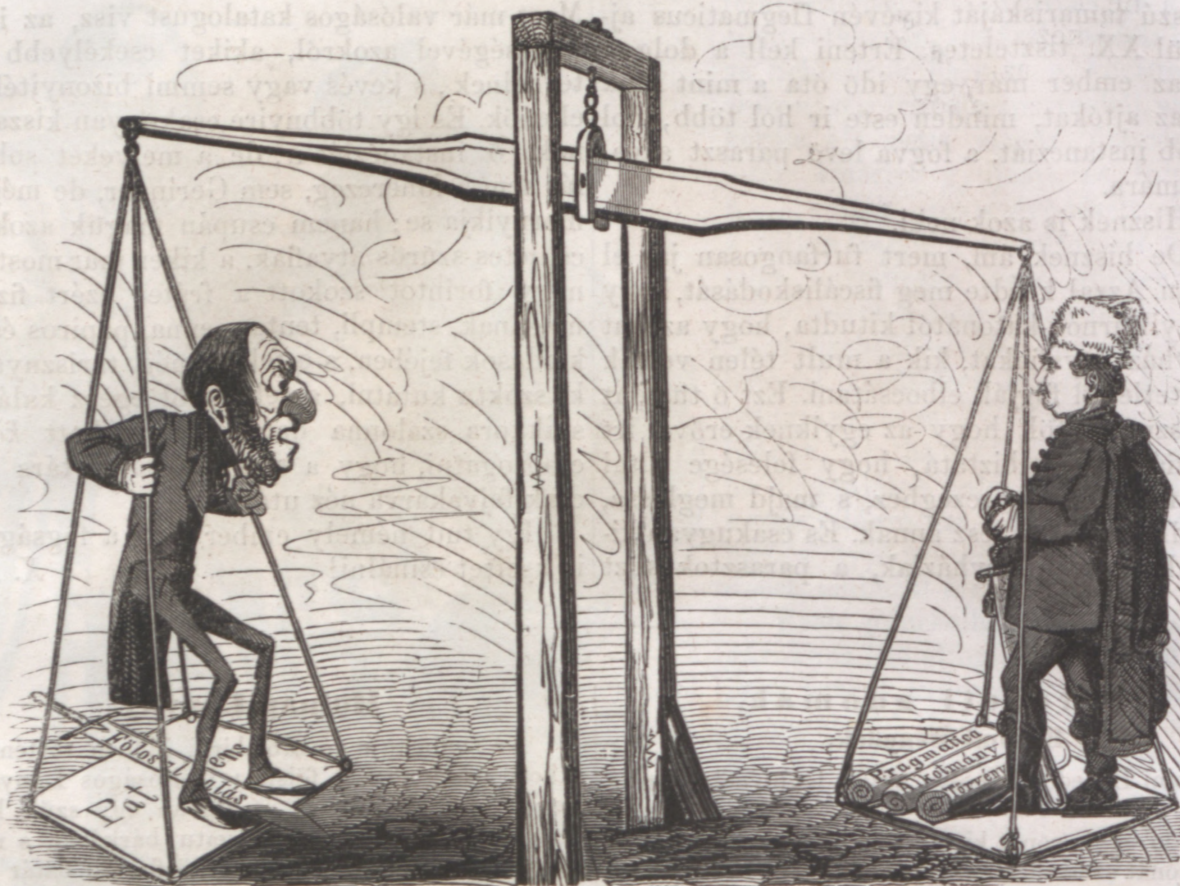
— A mindenből pénztbehajtani kigondoló adófogyasztási hivatal S. . . községben a helyi magistratusnak rendeletben adja, miszerint: ezentúl minden lakos bármi lábas jószágot levágjon vagy vágatasson, azért fizetni tartozik, elmulasztás esetére súlyos büntetés várákodik az olyan malefikánsra.

Mint mindenütt, a község legesleg végén lakik a vályogvető czigány, mestersége jövedelméből kis földputrit emelvén övéinek. E rendelet kidobolása után mit ő is hallott, párnpra koczájának nyolcz malacza lesz. Zsákba rakja. Éva bordájának pedig a kötélre kötött koczát kezébe adja mondván „gyü-te velem“. — Beérvén a községbe az ott szárnyon feküdt financzokhoz, egész alázattal mondja „Csak azsirt gyüttem hogy hát a koczácskámnak nyócs darab malacskája siletett fináncsolnák hát meg.“

Természetesen kikergették a jámbor morét.

Mikor már az utczán volt, hátra néz, egyet pök „Azs is baj ha jelenti azs ember, azs is baj, ha nem jelenti.“ —

A Brennus kardja.

Borkoresolyák.

— Egy református férjhez menendő — férje hitére térendő — r. katolikus hajdon jelentkezik egykor hat heti törvényes vizsgára Szabolcsban illető lelkésze előtt. A lelkész, szabályszerűleg, jegyzőkönybe vevé az áttérni szándékozó elébe tett kérdéseket, valamint az adott feleleteket. A lelkész egyik kérdése ez vala:

— Tudod-e kicsoda Isten után e földön a legelső ember?

— Tudom.

— Kicsoda hát?

— A debreczeni superintendens.

— Meghívja a more czimboráját vacsorára.

— No, kis-e a vacsora? — kérdi, midőn esté odaérkezett.

— A víz maa fel van tve, de biz míg kine bele valamit hozni.

Hosszas tanácskozás után abban állapodtak meg, hogy majd duettóban eltulajdonítanak valami kis bárányt.

El is indultak a hadjáratra, de bizony a frátereket szerencsésen megcsípték.

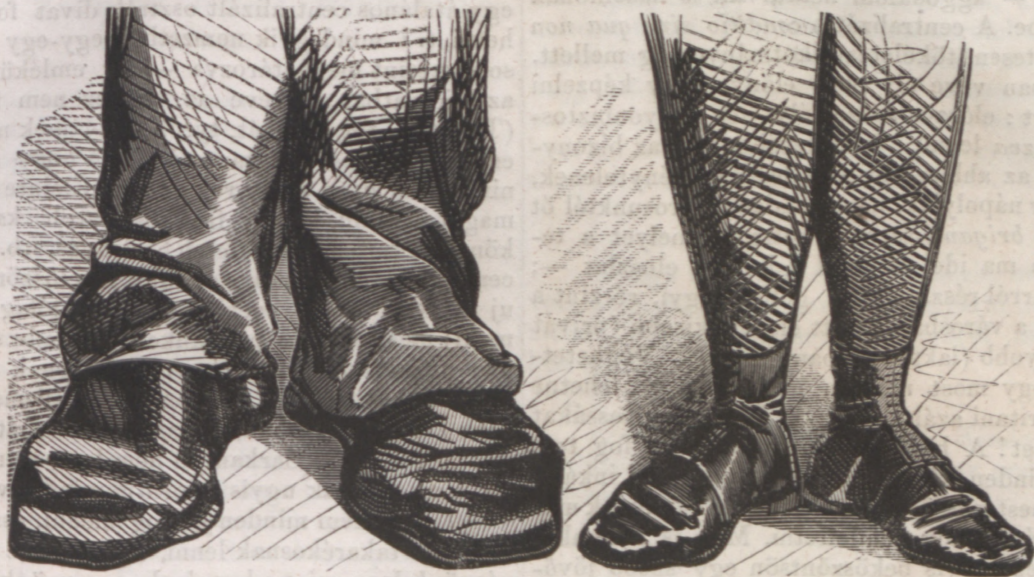
— Máskor ha vacsorára hívsz — szól méltó indignációval a vendégnek invitált — legalább a rántásoddal légy készen.

— Valamely egyetemnek hallgatója a bonczteremből egy pár izmos kart elsajátított, s azt a magyar gazdasszonyok háztartási tárgyak kiállítására egy hozzá mellékelt jegynek eme megjegyzé-ével nyujtá be: „Az óriási minta-házi-kenyér dagasztására megkívántató mintakar makula nélküli párja.

— Mivel a párisi boulevards-okon a kövezet helyébe „macadam“ alkalmaztatott, minden barricade-hős íróasztalán öt-hat ily kövezőkö levélnyomó metamorphozisban található; sőt még a szabadszemleü hölgyek pipere-asztalain is diszeleg. A rendőrség jól ismeri rendeltetésöket, de nem készthet senkit sem az ily ártatlan butorok eltávolítására. — Így játszá ki III. Napoleon előrelátását.

Bizonyítéka annak.

hogy a magyar hadsereg mindig kü ön lábra volt állítva az osztrákétól.

Mint lehet becsületes embert is becsukatni?

1860-ban télen Z. megyében történt. Egy derék paraszt gazda, kit a falu színe-fényének méltán lehet nevezni, utazott haza, szekerén két asszonyt vivén. Utána jött egy hivatalnok, ez öt erős *abrákolás* után elérte; sőt nem csak elérte, hanem szekerének rudja a paraszt kocsiján ülő asszonyokat, ha azok földre nem huzódnak, hátba is döfte volna.

— Mért nem mégysz hamarább, mondja a sógor az előtte menő gazdának — azt hívé, hogy az majd bízattván lovait az ő fogatának is kedve kerekedik ostorkoptatás nélkül a gyorsabb haladásra. Midőn azonban a paraszt lóhalálban hajtani nem akart: parancsolja kocsisának, hogy kerülje el az előtte menő akasztó-fáralvót.

A kocsis engedett a szónak, balra rántja a gyep-lőt, s a koci csakhamar a göröngyös útra került a hivatalnokkal. — Azonban sok lónak természete: versenyző társának nem engedni. Így lőn ekkor is. Megiramlottak a paraszt lovai, s mintegy száz lépésre együtt haladtak a kerülni akarókkal, míg sükerült a parasztnak hátratartani őket. — Ekkor kezdődött a hadd el hadd! — A sógor, kit a göröngyös uton haladó szekér becsületesen megrázott — mindent, csak jót nem mondott a parasztnak, egyszersmind fenyegetőzvé, hogy meglakol érette. A paraszt egyszerűen mentegé magát, hogy nem oka semminek, hiszen a tekintetes nagyságos úr lökette meg az ő szekerét; hogy pedig lovai, a tekintetes úr kocsisának kemény ostorsuhogásaira megfutamodtak: arról sem tehet. Haszontalan.

Másnap idézetet kap a gazda. Elment a hivatalba, hol hiába igyekezett magát ártatlannak vallani, 48 órai börtönre ítéltetett.

A vádló fél azonban — saját szava szerint — enyhíteni akarván ezen ítéletet: 20 új forint fizetése mellett a börtön-büntetést elengedni ígérte a parasztnak; azonban ez látván, hogy jobban pénzére sóvárog: az ítélet *enyhítését* megtagadta, és a börtönt ártatlan öntudattal kiállotta.

= Józsa Gyuri Pesten a „Fehér hajónál“ 10. sz. a. volt szállva. Gr. K... ch Miklós hívja Gyurit sétálni a városba. A mint járnak az utcán, olyanforma küzdő férfiak voltak a falragaszokra pingálva, minőket jelenleg Toldi János szokott kiraggatni. Olvassák a hirdetés-vényt: A „Fehér hajó“ 10. sz. a. egy híres külföldi athleta egy pár birokra hja föl Pestnek minden erős férfiát. Ki földhöz vágja: jutalma 100 frt. Nosza vesd el magad Gyuri, azonnal szállására szaladt, s eltisztult Pestről. Csak azután jutott eszébe, hogy az egész K. M. tréfája volt.

= Gazda! hova lett a madar a hazrul, a mi így tesz: klap klap? — kérdi a tót nyomtató a munkaadó gazdát. Már elment, hova szokott menni télére — viszonzá ez. De bizony megcsinalta ked nekünk husnak gágá helett.

= E latin verset:

Magna fuit quondam *capitis reverentia cani*
valaki így fordította magyarra:

A kutya-fő valaha nagy becsületbe vala.

Mi lesz már most?

Csak a varsói eseményekre kell emlékezni, aztán nem kell sok fejtörés hozzá, hogy ezen kérdésre kiki felelni tudjon; — aggodalom nélkül mi is hasonlónak nézhetünk elébe. A centralizáció *conditio sine qua non* lesz, természetesen tökéletes alkotmányosság mellett. Már ez magában véve oly nagy előny, hogy képzelnünk sem lehet: először a személy- és vagyombiztonság *garantírozva* leend, — ki kezében? — az bizonytalan; de elég az ahhoz, mi nem leszünk kénytelenek, mint a szegény nápolyiak, minduntalan fővárosunktól öt lépésnyire álló *briganti*-seregtől rettegni, melyet a telegraph drótja ma ide varázsol s hoinap elosztat —; gondoskodik arról részint a sz. gellérthegyi, részint a rákosi, részint a városban itt ott elszórt kisebb (privát házaknál) nagyobb (laktanyákban) *lógerok*. Véghetetlen kár az, hogy most nincsen pénz, mennyit lehetne most megtakarítani azáltal, hogy a Wertheim-cassákat nélkülözni lehet! A házi uraknak talán nem fog tetszeni, hogy minden ház hármat kap; de annál inkább fognak a házmesterek örvendeni, mert a kapuknak már 6 órakeri bezárása fog rendeltetni. Meg is érdeklük, ideje is, hogy ezekre is beköszöntsön egy szebb jövőnek melege napja, mert ez azon egyetlen faj, mely akár *absolut* akár alkotmányos kormány uralkodjék, mindig *consequent* azaz — nyájas marad. Továbbá minden ember este, politikai biztosság tekintetéből, egy kis lámpát — felvilágosodottságának jeléül — fog magával hordani. Be szépen fogja magát kivenni a váczi utcza! Mintha számtalan szent-János-bogárka hemzsegne benne. Kuti T. boltja előtt nemzeti zászló helyett — ez „verpönt“ lesz — roppant akasztott nemzeti színű lámpa *obligat* 1848-al fog diszelegni. A kávéházak már 9-kor be lesznek zárva, kivéven a Vieljünger és Zrinyi, ezek már 6-kor zárnak be. A fiatalság legnagyobb nyájassággal fel fog szólíttatni, hogy a nagyon demonstrative jellemű dalokkal, mint a „Szózat“ stb. hagyjon fel, s ragaszkodjék az inkább conservativékhez, mint p. „O du lieber Augustin, s'geld is hin“ vagy pedig: „eladom a kakasom, 13 garason . . .“ s több ily „bociboci tarka se füle se farka“-félét, hogy meg ne foghassák se elől se hátul!

Minden ujság helyett egy roppant magyar alkotmányírányu óriási — „Hans Jörgli“ fog életbe lépni; de azért a papirgyárosoknak nem kell félniök, mert papirra mindig lesz szükség — nagy szükség! S az ujságírók? Az az ő gondjuk, azt fogják tenni, a mit akkor tettek, mielőtt ujságírók valának! *Legtolerirtabb* színű lesz ezentul a „Verschwender“, „Szökött katoná“, „Geld“ stb. Véleményem szerint igen „gemüthlich“ életet fogunk élni, s ha szépecskén viseljük magunkat, mindig újabb újabb engedményeket fogunk nyerni, p. a tiszték czivilbe fognak járni, vagy a kinek lámpája nincs, „dem wird heimgeleicht“ vagy pedig a Dunába fulni oda lenni a talpagnál ismét szabad lesz, s a kit a drabant megcsip, nem fog „vergebens“ policzaj után kiabálni stb.

A cilinder, daczára a magyar divatnak, respec-

táltatni fog ugyan, hanem kihívó magasságának ezentul bizonyos szerény „niveau“-t túlhaladnia nem lesz szabad.

A magyar divat némely módosítással megmarad ideiglenesen, míg az összeolvadás annyira halad, hogy egy általános centralizált osztrák divat fog életbe léphetni, t. i. mindegyik nemzetből egy-egy ruhadarab — sors szerint meghatározva — fog emlékül megtartatni az újdivatban, kivéve az öv, ez nem fog divatozni. (Tehát a tót, horvát, tyroli stb. . . nek nem lesz megengedve az *övét* megtartani, — jó hogy a magyarnak nincs, már ez is előny reá nézve.) Eleinte furcsán fogja magát kivenni, ha egy frakkos, tyroli kalapos, horvát köntösü, rojtos gatyás, cseh harisnyás, stb. és-és-is-os-us centralizált-tal találkozandunk legelőször, kivált ha az új nyelven (mert ezekkel is hasonlólag cselekszenek majd) megszólítana bennünket: „Guadn sera winschujem carissimo barátom!“ A magyarnak a divatban is fognak kedvezni, t. i. suprematiáját elismervén, minden ruha zsinórozva leend, a magyarból tehát a zsinór marad fel emlékül. (Sarkantyú nem lesz, mert azt mondják a magyarnak ugyis Sporn-ja mindig van.)

Ugyhiszem minden jól fog menni, csak hozzá kell szokni, s takarékosnak lenni, tegyük fére a táskát, míg pénzünk lesz, mint a huszárok, s együnk krumplit, de ne hagyjuk magunkat takarékoságból „blau anlaufol-tatni“ mind a küraszér-kardok s legyünk jó kis centralistácskák!

Magyar Miska.

Egy őszinte tanácsadó.

= Legátioiba készültek a d—i diákok. A fiatal biennist figyelmeztették öregebb pátriótái, hogy M—ben K. Gy. uramnak az a rossz szokása van, miszerint rendszeren megszökik a legatus elől, azért ha lehet csipje meg. Szerencsésen megérkezett a fiatal proféta Izraelbe, s első dolga volt az öreg K. Gy. uram házat felkeresni, nehogy megtudván a legatus megérkezését, tanyájára kiszökjék.

Azonban az öreg K. Gy. még is észrevette az ellenséget, felismervén a legatust az ablakon át. Meglehető praxisa volt már ebben. Rögtön intézkedett, hogy ne legyen honn, s azzal nagy léptekkel indult szerüskertje felé, hol a sok pórekba fűzött dohány közt remélt búvhelyet s szabadulást találni. A diak észrevevé ezt, s minden gondolkozás nélkül minden áron menekülni akart, s a diák nyomban követé. Mit volt mit tenni. A dohánypórek sokasága közt nyomult az öreg ur után. Az öreg nagy léptekkel a szomszéd uram udvarába akart a kerítésen keresztül menekülni kérlelhetlen üldözője elől. Egy pár ugrás a fiatal legatustól, egy rántás az öregeen kabatja szárnyánál fogva, s K. Gy. uram a kerítés tetejéről a földön volt. A sebes esés magával rántotta a diákokat is, ki véletlenül épen az öreg jókora terjedelemmel bíró hasára esett, mire a legatus egész komolysággal előkeresvén megbízó levelét, ezen szavakkal nyujtá át K. Gy. uramnak: Kivántam tiszteletemet tenni.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedes barátom uram!

Méltoztata kérdezni, hogy lesz mint lesz már ezutánig a világ sorsa? Megmondom én. Most jön fel még a mi napunknak. Vármegyik feloszoljak magukat, mert pinzt nem lesz az ő fizetésüknek. Ez világos. Financz beszedi előlök adót, nekik marad tarisznyafenek. Aztán következünk mink. Mar tudnik: a kik a restoratiokból kimaradtunk. Sokan vagyunk. Én mingyar összecsinalom magam varmegyejit. Id van a Skaraboczký Tadeús, az, a melyik az apjara rálüte, s ezirt nehiz fogsagba volt, ez jó lesz viczispának. Itteneg van a Bufti Jónás, a ki még most sem tanulta meg, hogy levél-koptára kívül nem anak a nevit kell írni, a ki levelet küldi, hanem a kinek szól. Ebből lesz jó protonotarius. Ihol van a Kupeczfy Ákháb, ismerjük minyajan, mint nagy uzsorast, ez alkalmas lesz házi pinztarnok. Amod van a Szökszky Friczó; nem tesz semit, hogy per alatt van holmi rábizott pinzek elköltése kedvéért, azért helyin lesz hadipinztarban. Ecce dominum Maszlaczky, ő még mindig silentarius, ellenféllel egy kézre játszás miatt! ebből kitelik főfiscalis. Hitvánszky és Hiabavalovics urakat ajánlom főbiráknak, egyib irdemük az, hogy semmi sincsen. Maród Máté, minthogy beteges ember, megírdemli, hogy pandurhadnagysággal betöltessék. Minthogy egisz télen ki nem megy szobabul, betyarok ugyhiszem meg lesznek elégedve vele. Mar pedig alladalom czilja, hogy a kik számára hivatalnok felallittatik, azok meg legyenek vele eligedve. Azt tetszik kérdezni, hogy hát magamrul megfeledektem? nem feledektem meg. Nekem van ros magyar accentusom: enilfogva kiadom magamat nemzetiségnek, megtesznek írte főispánnak; nem kel több. Szomorú volna, ha egy orszagban nem talalkoznik elig — jóra való (Kérem betüszedőt, az ilyen adtát, tivedisből „fáralaló“nak ne szedje.) egyiniség, a ki leliptetendő hazafiakat kipotolhasson.

Post scriptum. Most halom, hogy X. varmegye tisztviselősige elhadaraszta magahan, hogy mindazokat, kik az ő lelípisük utan hivatalaikba fellípni fognak, lelípett tisztviselő megfricskázza, meggyomrozza, egy szóval: „*lelípő fellípöt rálípi.*“ Aj, bárcsak mi varmegyénk hadarazná ezt! Egy fricska 200 ft. p. p. mint actus majoris potentiae, ez így rettenetes jövedelmes statio fog lenni. Csak lenne mar hamar.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

= Egy magyarországi város a polgármester címet „polgárnagy“-gyá változtatván, azonnal számos utánzót talált. T. i. többféle mesterember szintén célszerűbbnek (magyarabbnak) vélte a mester helyett a nagy kifejezését használni, s a közönség nem győzte másnap bámulni a czimtbláikon történt változást, melyek így hangzottak S. Kis, szabónagy; K. Nagy, sütőnagy, házmester helyett háznagy stb.

= Egy magyarul tanuló francia, miután mondták volt neki, hogy „monarch“ magyarul „fejedelem“ azt mondá, hogy akkor „sujet“ magyarul „lábadalom“-nak kell lennie.

= Omer basa hasonlít Nagy Sándorhoz. Emez a gordiusi csomót ketté vágta, amaz pedig az erdőket, melyek útját állják, felgyujtatja.

= Két alkotmányellenes „Mili Márit“ fogtak be, mert sok habot azaz sok semmit árultak drága pénzért.

= Már megint Garibaldira szorultak Nápolyban! Hiába készítették neki arany kaliczkát Caprerán. Nem oly elkényesztetett madárka ő, csak krumplival szeret ő dolgozni.

— — Hahn-Hahn Ida grófnő. (Mért kétszer Hahn ő kegyelme?) Mert az apja is Hahn volt, az anyja is. Tehát ennek a fia, apja jószágait örökölvén, ilyen ukázt bocsátott ki a szolgálati személyzethez: 1. §. A mely hivatalnok, vagy cseléd valamit jelteni akar, az ajtóban megálljon, szemeit lesüsse és kezeit hátra tegye. 2. §. „Legalázatosabb jó reggelt, napot, vagy estét“ kíván, mikor jön, legalázatosabb szolgát mond, mikor távozik. 3. §. Ha valamely kérni valója van, azt csak fehér nyakkendő és fehér keztyük fölvételével teheti. 4. §. Minden gazdatiszt vagy cseléd vasárnap fehér keztyűben, fehér mellényben és fehér nyakkendőben jelenhet meg csak az utcán. 5. §. Ha az utcán az urasági hintóval találkozik, megálljon és kalapját levéve állva maradjon, míg az előtte elmegy. 6. §. Ha lovon ül a tiszt, vagy béres, s az uraság kocsiját látja jöni, lovát fejfel a hintó felé fordítva, az útfelen megálljon és úgy szalutáljon. 7. §. Ha pedig az uraság gyalog megy s a tiszt vagy cseléd lóháton, vagy szekeren jön, leszálljon, és a lovat kantáránál tartva, üdvözlje az ő urát. Etcaetera. (Ezt is alkotmánynak hívják Németországban?) Kitelik tőlük.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletel.

E hétre való orákulumok.
Kinek kell ez a szép alkotmány? Nekünk!
Ki akarja szűdni a magyarokat? Mink is. — Ki ad pénzt, ki vétí a bírodalmat? — Szólj már bibást te is, mi eleget beszélünk.

— Csodálom, hogy még egyet fel nem hoztak ellenünk a bécsi urak. (Mondja kend, még utolérhetik.) Hát azt, hogy Szent István koronája és egyéb adjusztirungja egy időben elásva lévén, ott, mint tudva van, *keztüüi* és *papucsai* jóformán elmállottak, ebből tehát világosan látható, hogy ősi alkotmányunkat, ugy a hogy ezelőtt volt, vissza nem állíthatni.

— Egyik hirlapunkban ezt olvasám. A nápolyi banditák e szóval rohanják meg a békés lakosokat: „Éljen második Franciaország!” Megrettenék! Tehát már második Franciaország is volna? Még az elsővel sem készültünk el, s már ihol a másik! Szerencséjére éjszakai álmomnak eszembe jutott, hogy „France” nemcsak azt jelenti, hogy „Franciaország,” hanem azt is; hogy „Ferenz,” Ilyenformán csinálhatott a jámbor collega „vive France II!”-ből „éljen második Franciaország!”-ot.

— Türr a Bonaparte családba házasodik. (Már most az ember hamarjában majd el sem tudja találni, hogy *hoggy tisztelje?*)

— Párisban még egy praetendens támadt, a ki be akarja bizonyítani, hogy neki a magyar koronához joga van, mert Árpád ivadéka. (Alig lesz ez igaz, különben már a Rájxráttn ez ellen is közöltek volna czáfolatot.)

— A horvát országgyűlést még egyszer szépen fel akarják szólítani, hogy „térjen észére.” Ott pedig az a jelszó, hogy „siessünk, végezzünk hamar, mert minket is mingyárt kergetnek.” (Látszik, hogy készülnek eszükre térni.)

— Vajon nincs-e abban valami tréfája a sorsnak, hogy a pesti nemzeti színházban az országgyűlés megnyitása napján is a „Vértanúk”-at adták, az elosztása napján is?

— (Ki lesz vajon kancellár, ha *Forgács* is elmulik?) Alkalmasint „foggpiszkáló.”

T e r v

Egy Törökország számára kiadandó alkotmányra.

1. §. *Jogegyenlőség.* Minden embernek egyformán joga van *születni és meghalni*, s ebben a rájuk ezentul senki által meg ne akadályoztassanak.

2. §. *Vallás-szabadság.* A keresztények mindenütt dicsérhetik az Istent a **szabad ég** alatt; templomokat a status csak a muzulmanok számára épít, a kiknek a kopasz fejét nagyon sütné a nap. Csupán azért.

3. §. *Önkormányzás.* Az alattvalóknak megengedtetik, hogy mikor bastonnadot kapnak, a talpukat *maguk tarthassák fel* a bot elé, ne más.

4. §. *Nemzeti egyenjogúság.* Az örmények és görögök felhatalmaztatnak, *egymást*, a hol találják, agyba főbe verni a muzulman lakosság nagy mulatságára.

5. §. *Javitott adórendszer.* Miután eddig az volt a szokás, hogy a földmives termékéből először az árendás kivette a *tizedet*, azután a kormány a *harmadot*, ezentul a kormány fogja *először* kivenni a harmadot, *azután* az árendás a tizedet.

6. §. *Bővített divántanács.* A birodalom pénzügyeit fogja rendezni; még pedig procentora. A hány millió adót megszavaznak a képviselők, annyi százalékot kapnak.

7. §. *Szólás-szabadság.* A követeknek mindent el szabad mondani, a mit csak akarnak, legkisebb büntetés nélkül. E célra a beszélni jelentkezett követ egy üres pinczébe bebocsáttatik, a hol senki sincsen, s ha kibeszélte magát, megint kijöhet.

8. §. *Népképviselet.* Minthogy a statusférjak ideáljában az a legtökéletesebb nép, mely nem lát, nem hall, nem szól és nem gondolkozik; annál fogva valahol egy vak, egy néma, egy süket és egy dőre feltalálható, az mind felküldendő a divántanácsba, mert ezek képviselik valóban a népet.

9. §. *Sajtó-szabadság.* Minthogy Angliában a betünyomatás nagy hatalmasságnak van elismerve: megengedtetik mindenkinek, hogy a mennyiszer akarja, annyszor lenyomathassa az ábécze 26 betűjét, még pedig *sorban*. Az angolok se tesznek mást, csakhogy ők *keverve* nyomtatják a betűket; az nem nagy különbség.

10. §. *Igazságügy.* A *polgári hatóság* itél a *polgári egyének* felett. Ha valaki lop, csal, rabol, gyilkol, vagy gyújtogat, az már eo ipso *nem polgár* többé, s így a fölött itélni nem szabad.

Kallimaki követ utasíttatik, hogy a legközelebbi Lord Mayor lakomáján igyék egy fél meszely bort az alkotmány dicsőítésére, mely olyan nagyon hasonlít az angolokéhoz.

1. szám.
Sept. 7-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. **6 frt 30 kr.**, 6 óra jul.—dec. $\frac{1}{2}$ év, **3 frt. 15 kr.** és $\frac{1}{3}$ évre sept.—dec. **2 frt. 10 kr.** uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

Legend a

A fegyvertársakról.

Régesrégen, még a Julianum
Naptár előtt; olyan szörnyű régen,
Hogy már az évet is elfeledték,
Mint valami nagy úr igéretét; —

Akkor volt ez, mikor még divat volt
Adott szóra visszaemlékezni.
Mikor vasat hordtak öltözetnek,
S a mi benn volt, az is olyan vas volt.

Akkor élt két ifju bajnok ember,
Egyik lengyel, hős Sztanissa névvel,
Másik magyar, Rozgonnak nevezték
És e ketten fegyvertársak voltak.

Holdvilágnál, sötét fa árnyában,
Megesküdtek : egymást el nem hagyják
Sem életben, sem pedig halálban :
Egy túlből vért ivának erre.

Fáklyafénynél, címeres tornácban
Megujíták ezt az esküt; egymást
El nem hagyják itt s a más világon :
Egy kehelyből bort ivának arra.

S a mit borral, vérral esküt ittak,
Azt megállták : együtt járt csatájuk
Vad törökre, átkozott oroszra.
Egy szívük volt, csak a kardjuk kettő.

Egyszer elesett a lengyel ifju,
Messziről találták gyáva nyillal,
Rozgonnak nem árta semmi fegyver,
Könyökén az ellen vére csorgott.

Este lett; sirt ástak a halottnak,
Megveték az ágyát zöld levéllel,
Pajzsát vánkosul tévék fejéhez,
Kardot, kopját mellé fektetének.

Ekkor így szólt Rozgon hadnagyaihoz :
„Föld hallotta, ég hallotta aztat,
Hogy mi egymást soha el nem hagyjuk
Temessetek engem is e sírba.“

Öt is eltemették Sztanissával.
Ki magának fegyvertársat választ,
Annak társát nem szabad túlélni,
Régen volt ez, igen — igen régen.

1859. évből s a január—aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.